

El tribunal constitucional, pel castellà

Com queda la Llei Catalana després de la sentència?

—De la Llei Catalana el govern havia impugnat dos preceptes. L'un era l'article 4.II i 6.1 de la Llei 7/1983, del 18 d'abril. En el punt II havien impugnat la legitimació de la Generalitat per exercir accions, per exemple, en els àmbits judicials i administratius. Quant a l'altre precepte, que és l'article VI, s'adduïa el fet que aquest precepte, després de preveure que el Parlament de Catalunya faria una versió castellana de les lleis, deia que el text autèntic era el català. El Tribunal Constitucional declara inconstitucionals els dos preceptes, però la fragmentació que fa s'ha de diferenciar. Perquè el que fa el Tribunal en el punt IV, des del punt de vista formal, es pot considerar correcte, però no té en compte que l'article III de l'Estatut ordena imperativament a la Generalitat que prengui una iniciativa de caràcter normalitzador d'una manera molt clara. Aleshores, cal plantejar fins a quin punt aquestes lleis que es consideren adjectives tenen més incidència que un precepte contingut en l'Estatut de Catalunya, que és una llei orgànica de l'Estat.

Si el Tribunal Constitucional, amb un petit esforç, hagués tingut consciència que cal normalitzar, hauria pogut resoldre el problema sense gaires dificultats. Tenint en compte, per exemple, que a la mateixa Constitució hi ha un article —el paràgraf de l'article III— que ordena als poders públics, i per tant als poders de l'estat, que s'ocupin de la respectiva protecció de les llengües estatals.

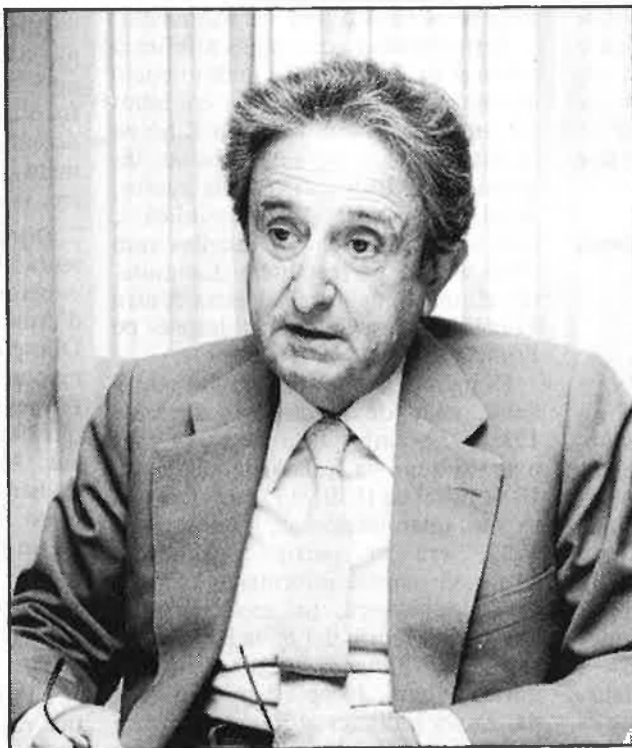
—¿I la sentència respecte al segon article impugnat?

—L'altre article impugnat és el 6.1. Estableix que el text autèntic, una vegada feta la versió castellana, serà el català. Aquí la justificació que fan és totalment insostenible.

És evident que hi ha un text autèntic, que és el que elabora el Parlament de Catalunya, i una versió que fan els

Josep M. Puig Salellas, de professió notari, destacat jurista i home actiu en el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, ha fet una valoració per a EL TEMPS de les sentències dictades pel Tribunal Constitucional el passat vint-i-sis de juny.

Elisa Galangau

BOVENECUMBET

traductors del Parlament. La sentència del Tribunal arriba a l'aberració de donar tanta importància a un text redactat pels traductors del Parlament com al redactat pels representants del poble de Catalunya.

Si un dia Espanya fa un tractat internacional amb França, hi haurà dos textos originals; llavors, seran els dos textos els que s'hauran d'interpretar conjuntament. Però en el cas de la legislació catalana hi ha un sol text autèntic, que és el del Parlament. Per tant, l'actitud del Tribunal Constitucional, amb tots els respectes, és una actitud netament favorable al castellà i que intenta demostrar que hi ha una

posició preeminent d'aquesta llengua, que jo entenc que amb els textos de la Constitució i l'Estatut a la mà no és sostenible. És evident que el grup social de parla castellana és prepotent a l'estructura de l'estat, i aquestes són les conseqüències que se'n produeixen.

—¿I la llei gallega com queda?

—A la sentència contra la llei gallega hi ha un intent de magnificar el deure del coneixement del castellà que estableix l'article III.1 de la Constitució. Intentant establir una diferència, en funció del castellà, que està afavorida per aquest precepte, amb les altres llengües oficials, que no tenen un precepte similar.

Des del meu punt de vista, el deure de conèixer una llengua no és una cosa que es pugui interpretar en un sentit literal de la paraula. Ningú no pot ser obligat a conèixer res contra la seva voluntat, sinó la impossibilitat d'una persona a al·legar ignorància d'una llengua que és oficial, però això és una conseqüència de la mateixa oficialitat.

Per tant, no hi ha cap raó jurídica, és a dir, no política, que pugui demostrar que una llengua que és oficial com el català no és també obligatòria, en el sentit que acabo d'explicar de no poder al·legar ignorància. Per tant, aquí mateix és fa un examen parcial d'aquest deure constitucional que és fruit d'una meditació molt poc profunda.

—¿I la sentència respecte a la llei del País Basc?

—En aquest cas, és molt interessant l'afirmació que fa que totes les estructures oficials han de conèixer les dues llengües. I, a més, l'afirmació que fa que les comunitats autònomes i les administracions locals poden establir requisits de coneixement de la llengua pròpia en el seu funcionament.

Això podria ser molt important perquè, portant aquest argument endavant, resoldria a favor de la Generalitat un recurs presentat contra l'article 34 de la seua Llei de la Funció Pública, pendent de sentència. □